

Autor posudku: Jiří Koubek

Cíl předkládané práce je dvojitý: 1. Provést komparaci zmíněných tří režimů a zařadit je do vhodných teoretických rámců. 2. Prozkoumat, zda při interpretaci jejich úspěchu ob stojí teze o tzv. asijských hodnotách.

Oba vytyčené cíle práce naplňuje velmi uspokojivě. Pokud jde o asijské hodnoty, autor práce Petr Klapal odmítá vhodnost tohoto konceptu jako základního interpretačního rámce (Klapal přitom staví otázku ještě silněji: zda jsou režimy přímo *produktem* tohoto konceptu, popř. zda na asijských hodnotách přímo stojí). Namísto asijských hodnot nabízí jiný výčet základních faktorů, ke kterým dospěl analýzou příslušných režimů: omezování či přinejmenším manipulace voleb (ve smyslu gerrymandering či malapportionment), ekonomický úspěch a silná konsolidovaná strana stmelená společným prožitkem boje za nezávislost či revoluce.

Co se týče srovnání jednostranických režimů, autorovo úsilí je podloženo solidní znalostí relevantních teoretických konceptů, kterým je věnována první kapitola (Huntington, Magaloni, Sartori, Geddes a další).

Z formálního hlediska je práce v pořádku. Struktura textu je logická a odpovídá vytyčeným cílům. Po výše zmíněné teoretické kapitole (číslovaná jako druhá) následuje oddíl zabývající se samostatně problematikou asijských hodnot a dále pak tři empirické kapitoly věnované zkoumaným zemím: Malajsii, Singapur a Číně.

Jedinou výraznější slabinou je jazyková stránka. Autor se nevyvaroval celé řady gramatických chyb, ač některé překlepy textu dávají osvěžující a nezamýšlený humorný přídech (např. bobování proti korupci v Číně, str. 61). Čtenář se též dozví, že v Číně se mluví kantorštinou (str.57) a že opoziční politik v Malajsii si ve vazbě musel protrpět bytí (patrně se tím nemyslí jeho nesnesitelná lehkost). Píše-li o efektivní veřejné zprávě v Malajsii (s.51), má na mysli výkonné úřednictvo nebo vládní propagandu?

Jediná závažnější z těchto drobných výtek se týká M. Weinera a Klapalovy dezinterpretace jeho poznatku o vztahu mezi britskou koloniální minulostí a (ne)demokratičností země. Alespoň v citované větě (str. 52) Weiner netvrdí nic více a nic méně, než že každá ex-kolonie a (současně) stabilní demokracie je ex-kolonií britskou. Z toho nelze dovodit, že Weiner tvrdí, že každá bývalá britská má být demokracií. Barma, Brunej, Malajsie a Singapur tedy v tomto ohledu nic nevyvracejí. Ostatně jedna z vůbec nejvíce fascinujících stabilních demokracií světa, která se též nalézá v asijském regionu, do Weinerova schématu zapadá.

Doporučuji práci k obhajobě s hodnocením **výborně**.

V Praze dne 4. 9. 2012.